

Zpěvácký spolek literátů Domažlice

1633 - 1971

Inventář

EL NAD č.: 1715

AP.: 288

Mgr. Radka Kinkorová

Horšovský Týn 2010

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archivního souboru	4
II. Vývoj a dějiny archivního souboru	6
III. Archivní charakteristika archivního souboru	7
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru	8
V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky	8

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých pramenů a literatury	9
Příloha č. 2: Seznam použitých zkratk	10

Inventární seznam	11
--------------------------	-----------

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Zpěvácký spolek literátů v Domažlicích byl přímým pokračovatelem domažlického literátského bratrstva při děkanském kostele Narození Panny Marie. Literátská bratrstva neboli literáti představovali sdružení měšťanů, kteří se scházeli ke zpěvu náboženských písní v kostele. Zpívání při bohoslužbách bylo již prastarým zvykem, zpívali nejen kněží, ale i laikové. Také proto byla výuka církevního zpěvu jedním z hlavních školních předmětů. Za arcibiskupa Arnošta z Pardubic byl vydán přísný zákaz používání všech hlučných hudebních nástrojů v kostelích, s výjimkou varhan, neboť jejich zvuk byl označen za líbezný. Velké obliby dosáhlo rovněž zavedení rorátních zpěvů v Čechách. To vše podněcovalo vznik a zakládání bratrstev za účelem pěstování kostelního zpěvu. V Čechách vznikala různá bratrstva od 14. století. Doložena jsou v Praze, Kolíně, Kutné Hoře. Bratrstva začala být již velmi časně označována jako literátská a jejich členové jako literáti. Mezi základní povinnosti členů bratrstev patřila návštěva bohoslužeb v určité dny a vykonávání modliteb a zpěvů za zemřelé spolučleny. Sloužení zádušních mší a konání modliteb za zemřelé představovalo v určitém smyslu zajištění posmrtné spásy, která byla jedním z podstatných prvků kultovní činnosti bratrstev. S péčí o smrt a posmrtný život ostatně velmi úzce souvisel i pohřeb. Povinnost účasti na pohřbu, zvláště členů bratrstva, patřila k nejčastějším ustanovením literátských statut a nedostání této povinnosti mohlo být i pokutováno.

Za husitských válek byla činnost bratrstev pochopitelně přerušena. Ale od druhé poloviny 15. století docházelo k obnovování činnosti literátských bratrstev. Podle Ferdinanda Tadrý se dochovaly zprávy o činnosti domažlického literátského kůru i z tohoto období. První známá písemná zmínka o domažlických literátech pochází z roku 1509. Kromě Domažlic existovali v západních Čechách v této době literáti ještě v Plzni, Žluticích, Stříbře a v Sušici. Literátské sbory byly latinské a české. Nejprve vznikala bratrstva pěstující latinský zpěv. Brzy však literáti začali zpívat i písně v českém jazyce, protože ty byly pro svoji srozumitelnost mezi lidmi velmi oblíbené. Z obavy o vytlačení latinské liturgie se církevní představitelé na své pražské synodě v roce 1406 usnesli, že v českém jazyce bude nadále povoleno zpívat jen čtyři nábožné písně, a to: Hospodine, pomiluj ny; Svätý Václave; Buoh všemohoucí a Jezu Kriste, šcedrý kněže. Rozšířením víry pod obojí v pozdějších letech se rozmohl zpěv písní v národním jazyce. Zpěv písní v latinském jazyce byl naopak podpořen pěstováním klasických jazyků, učenosti a zejména vydáním velkého latinského zpěvníku pro potřeby latinských literátských bratrstev v letech 1576, 1577 a 1581. V této době je rovněž zaznamenáno poměrně značné rozšíření sborů a rozdělení některých kůrů na české a latinské. Existenci českých a latinských literátů v Domažlicích dokazuje znění testamentu Havla Lounského z roku 1608, ve kterém odkazuje "pánům literátům latinským i českým" 20 kop míš. grošů, podvkráté po 5 kopách. Další zmínka o literátech latinských i českých se vztahuje k roku 1579 a byla nalezena v domažlické pozemkové knize. Rozdělení domažlických zpěváků na český a latinský kůr trvalo ještě v 18. století. (AM Domažlice, Radní protokol, pův. sign. A 13, 22.2.1788) Členství v literátském sboru se považovalo za prestižní záležitost. Porušení literátských statut, nedostavení se ke zpěvu, na pohřeb bylo pokládáno za vážný nedostatek a bylo řešeno pokutami. Opakované absence se trestaly vyloučením ze sboru.

Rozšířením nabývala bratrstva nejen na vážnosti, ale rovněž na majetku. Bylo věcí cti odkázat něco ze svého majetku pánům literátům. Jak zjistila Jana Kopečková ve své studii, ve které analyzovala 116 testamentů z let 1568 – 1598 zapsaných v domažlické knize testamentů (AM Domažlice, Kniha testamentů 1570 – 1771, pův. sign. E 2), páni literáti v uvedeném časovém rozmezí představovali nejoblíbenější instituci, které se odkazovalo. Počet odkazů literátům převýšil dokonce i počet odkazů městskému špitálu, který stál v Domažlicích již od 14. století poblíž Dolní brány. Ze 116 studovaných kšaftů je ve 14 pamatováno na odkaz literátům. Většinou se jednalo o peněžní sumy, nejčastěji od 1 do 10 kop míš. grošů. Výjimku představoval bohatý testátor Jiří Kondrs, jenž literátům zanechal 200 kop českých, a kantor Tomáš Aron, jenž věnoval literátům 30 kop na koupi aksamitového příkrovu na rakev, který měl být používán při pohřbech. (AM Domažlice, Kniha testamentů, pův. sign. E 2, Aron, fol. 176 b/ 203 b a násl., Kondrs, fol. 155/160, Kondrs 1595, Aron 1598.) Časté jsou také odkazy stříbrných koflíčků, např. v závěti domažlického primase Pavla Kubína z roku 1602. (AMD, Kniha testamentů, E 2, fol.

217/244 a násl.)

Vyskytují se rovněž odkazy knih nebo peněz určených na nákup knih. Takové dva kšafy se dochovaly v nejstarší domažlické knize testamentů. Oba kšafy jsou z roku 1509 a zároveň jsou prozatím nejstarším písemným důkazem o působnosti literátského bratrstva v Domažlicích. V prvním se jedná o odkaz v závěti Doroty Klabantové, která kromě jiných darování neopomněla podělit pány literáty dvěma kopami grošů s dodatkem, že jde o příspěvek na koupi speciálního, a ve druhém kšafu kantor Bernášek odkazuje literátům speciální, zpěvník určený na zvláštní bohoslužby, zvláště na jitřní roráty. (AM Domažlice, Kniha testamentů, E 2, fol. 17.) Literáti vlastnili i nemovitý majetek, který rovněž nabyli odkazy. Např. již zmíněná trhová smlouva mezi literáty latinskými i českými a Matoušem Voprchou z roku 1579 projednává podmínky prodeje rybníka zvaného "Na kopytě", který byl v roce 1571 literátům odkázán. (AM Domažlice, Kniha trhová, pův. sign. C 3, fol. 324, 288). Jak vyplývá ze zápisů knihy peněžitých příjmů a výdajů (i. č. 3) patřily literátům i louky a pole, kterými na literátské bratrstvo pamatovali domažličtí měšťané ve svých posledních pořizováních.

Příjmy literátům plynuly rovněž z vlastních řad. Byly vybírány pravidelné příspěvky (po třicetileté válce nebylo již přijímání za členy vázáno jen na zpěv, ale členem se mohl stát každý, kdo přispíval) a za nedostavení se na pohřby literáti platili do vlastní kasy pokuty. Peněžní vydání literátů představovaly výdaje na světlo, hudební nástroje a posluhu, dále bratrstvo podporovalo zchudlé a nemocné spoluúdy a zajišťovalo jim pohřby. Dobré finanční zajištění umožňovalo literátům pořizovat výpravné kancionály. Jejich zhotovování se stalo jedním z podnětů velkého rozmachu knihařského umění u nás. Mistři Matouš Radouš, Jan Táborský z Klokotské hory a další se tak stali pojmy v oboru knižní kultury. Později se začaly objevovat rovněž kancionály tištěné.

Jedním z velkých ctitelů bratrstva byl měšťan, kancelista a registrátor Starého Města pražského Fridrich Bělohradský, jenž ve své poslední vůli z roku 1722 odkázal literátům 1000 zlatých. Za to museli literáti celý rok při východu slunce denně ráno zpívat k boží chvále. Z úroku měli dostat čtyři starší literáti českého kůru za ranní zpěv po 8 zl., kostelník za otevření kostela 5 zlatých a kostelu na provoz zbývalo ještě 8 zlatých. Ranní zpěv vždy vykonávalo dvanáct činných literátů, kteří drželi týdenní služby vždy po 4 bratřích. Bělohradského nadace byla naposledy vyplacena v roce 1948.

Na prvních stránkách obou pamětních knih jsou sepsány dějiny domažlických literátů. V nich je vznik literátského bratrstva kladen do roku 1680, kdy se do Domažlic na krátkou dobu skryla před morovou nákazou česká komora. Její představitelé byli údajně nadšeni literátským zpěvem a přáli si, aby se pobožnost božího chvalozpěvu před bohoslužbami konala již věčně, a nařídili, aby městský pivovar v Domažlicích dal spolku každoročně jeden sud piva. Zápisy v radních manuálech však dosvědčují, že městská obec darovala jeden větel piva literátům za celoroční práci již v letech 1667 a 1669 a z městského důchodu mělo být literátům každoročně poukazováno 9 zlatých minimálně od roku 1696. (AM Domažlice, Radní manuál, pův. sign. A 3, fol. 52/b.) V roce 1699 bylo usneseno, že čeští literáti mají zpívat ráno a večer a odměnou jim bude každoročně jeden větel piva. Tehdy se také mluvilo o čtyřech starších. (AM Domažlice, Radní manuál, A 3, fol. 75/b.) V pamětní knize je učiněn záznam o pivní dávce ještě v roce 1915, kdy byla dávka literátskému spolku kvůli všeobecnému nedostatku snížena.

Dvorním dekretem z 22. května 1783 byla zrušena všechna duchovní bratrstva, novým dekretem z r.1785 bylo nařízeno, že s literátskými kůry má být naloženo totožně jako s ostatními bratrstvy. Když se po smrti císaře Josefa II. opět některé ze zrušených institucí obnovovaly, nebylo bráněno ani obnově literátských bratrstev. Protože se bratrstva náhle ocitla bez stanov, většinou pozbyla i veškeré jmění včetně knih, začala až na výjimky zanikat. Zápisy v pamětní knize dokumentující činnost českého literátského bratrstva ale dokládají nepřetržitě trvání literátského spolku v Domažlicích. V roce 1785 není sice doloženo přijímání nových členů, ale následující léta je pravidelně, téměř každoročně, zaznamenáváno několik nově přijatých členů.

Se zrušením velké části literátských kůrů upadal církevní zpěv, proto se pražská synoda v roce 1863 usnesla podporovat nová zřizování literátských sborů. Pravděpodobně v roce 1864 vydal zpěvácký literátský spolek v Domažlicích nové stanovy, které se zachovaly v opisu. Ve

smyslu těchto stanov se zachovává účel zřízení spolku, totiž rozmnožovat čest a chválu boží v kostele, při průvodech a při pohřbech, velebít Boha zpěvem a modlitbou. Právního zakotvení se spolkům a jiným společenským organizacím dostalo v obecném zákoně spolkovém o spolcích nevýdělečných č. 134 ř. z. ze dne 15. listopadu 1867. Tento zákon se stal základem spolčovacího práva v Čechách a zůstal v platnosti i po vydání ústavy v roce 1920.

Do literátského spolku mohli být nadále přijímáni pouze počestní, zbožní a skromní muži, kteří umějí číst a zpívat. Spolek se skládal ze 13 oudů neboli členů, kteří ze svého středu volili jednoho představeného (staršího), který spravoval celý sbor. Voleni byli ještě dva dohlížitelé, starší dohlížitel vedl účetnictví sboru. Jména spolku mohli spravovat jen skuteční členové spolku. Rozepře a sporné záležitosti měly být řešeny u děkanského úřadu, pokud by zde nedošlo k řešení, rozhodoval by politický úřad. V případě, že by ani třetina členů nezůstala ve spolku nebo nekonala své povinnosti a kdyby takový stav trval tři roky, měl být usnesením většiny členů spolek zrušen a jeho majetek odevzdán děkanskému kostelu.

Podle stanov se schůze spolku konaly pravidelně vždy na křížovou neděli, tj. třetí neděli velkého půstu, na první neděli adventní (aby se bratři domluvili na pořádku a způsobu zpívání v dny křížové a v čase adventním na rorátech) a třetí konečně na den sv. Štěpána, kdy byly skládány úcty.

Literáti byli povinni a zavázáni zpívat každý všední den před ranní mší celou hodinu nábožné písně a při ranní mši svatou píseň za dušičky v očištění. Nezpíval vždy celý sbor, ale literáti se střídali podle určitého plánu. Každou neděli a svátek se na kůru scházeli nejméně čtyři bratři hodinu před ranní mší, dále zpívali příslušné písně podle církevního roku před velkými bohoslužbami a tyto opakovali i při odpoledním požehnání. Literáti zajišťovali zpívání nábožných písní při svatém přijímání, při vystavování nejsvětější svátosti oltářní k veřejnému uctění, při veřejných průvodech, při pohřbech nebo v domě u mrtvého. Pokud zemřel někdo ze členů spolku, byl mu vypraven bezplatně pohřeb. Za půjčování potřeb k zabezpečení pohřebních zvyklostí, za zpívání na pohřbech a v domech mrtvých, za nesení těla k hrobu, za přistoupení nových členů do bratrstva byly stanoveny pevné taxy. Jestliže by některý ze členů literátského spolku neplnil svědomitě své povinnosti, mohl být pokutován a posléze vyloučen. Stejně tak byl vyloučen ze spolku ten, kdo poškozoval pověst literátů.

Za první světové války byla činnost spolku přerušena. Obnovena byla až v roce 1932 z podnětu Msgre V. Nového, domažlického děkana. Už v roce 1933 spolek registroval téměř 50 členů. Při opětovném zahájení činnosti bylo ujednáno, že napříště mohou být do spolku přijímány i ženy. Toto ustanovení však bylo již na další schůzi spolku zrušeno, neboť prý odporovalo znění stanov z roku 1864 a narušilo by starobylý ráz spolku. Ženy sice zpívaly v kostele, ale dosud ne dohromady s literáty. Ve stejném roce však nic nebránilo tomu, aby se členové spolku na návrh Čenka Štorka začali mezi sebou navzájem oslovovat „bratře“. První ženy byly do spolku skutečně přijaty až v roce 1946, a to po delší a jistě živější debatě. Přijaty byly na základě toho, že na kůru chodily zpívat spolu s literáty již delší čas. I v roce 1933 se zachovaly každodenní ranní zpěvy. Na schůzích však bývá vyslovována lítost, že o zpěv nemají zájem mladí muži a měli by být osloveni, např. členové jednoty Orel. Ještě za druhé světové války je vykazována činnost spolku. V roce 1947 literáti věnovali 1000 korun na opravu varhan. Ještě v červenci 1948 byly zakoupeny 4 malé kancionály. Podle dostupných písemností se zdá, že poslední společnou akcí byla ceciliánská večeře v roce 1950. V roce 1953 umírá poslední předseda Antonín Štrec a činnost spolku se de facto zastavuje.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Pamětní knihu Zpěváckého spolku literátů v Domažlicích (i. č. 2) převzal Státní okresní archiv Domažlice se sídlem v Horšovském Týně od Římsko-katolické farnosti v Domažlicích na základě úředního záznamu o předání věci čj. SOAP/010-0389/2008 ze dne 30. června 2008 pod přírůstkovým číslem 65/2008. Tehdy byl založen nový archivní fond č. EL NAD 1715.

V roce 2009 byly v archivu mezi rukopisy nalezeny ještě dvě knihy náležející rovněž k uvedenému archivnímu souboru, a to: pamětní kniha z let 1799 - 1858 a kniha peněžitých příjmů

a výdajů z let 1633 - 1641.

Nalezená pamětní kniha (i. č. 1) se do archivu dostala pravděpodobně spolu s písemnostmi bývalého Okresního archivu Domažlice, neboť v mladší pamětní knize se nacházejí zápisy, které dokládají zájem domažlického muzea o převzetí starší pamětní knihy (i. č. 1), a později i zápis, který dosvědčuje zapůjčení knihy do muzea ke dni 2. 2. 1933 a zároveň poznamenává, že kniha zůstala literátským majetkem.

Kniha byla poměrně vážně poškozená, vlivem mnohastránkových výřezů byl zborcen hřbet knihy, pokryv desek byl potrhán. Proto bylo rozhodnuto knihu na jaře roku 2009 restaurovat. Restaurátorský postup je popsán v konzervačním protokolu 10/20009 čj. SOAP/010-0354/209 ze dne 29. 4. 2009.

Mezi rukopisy byla nalezena i kniha peněžních příjmů a výdajů (i. č. 3), která byla restaurována již v roce 1999 (viz konzervační protokol ze dne 12. 2. 1999). V roce 2009 bylo u této knihy provedeno kontrolní měření pH, které vykázalo hodnotu 4,4 - 4,8, proto bylo přistoupeno k dalšímu odkyselení.

Účetní a pravděpodobně i běžné administrativní záležitosti spolku byly vedeny starším dohlížitelem, u kterého byly písemnosti spolku zároveň i uloženy. O osudech literátského archivu se nezachovalo mnoho informací. Po smrti předsedy spolku Antonína Štrece získal část písemností tehdejší student Jan Holý, který do pamětní knihy poznamenal, že si ji u sebe ponechá "do doby než nastanou lepší poměry" a zavazuje všechny, kdo budou mít knihu v rukách, aby se k ní chovali šetrně. Zmiňuje se ovšem, že spolu s knihou opatruje i "listovnu" spolku vedenou od roku 1863. O dalších písemnostech však již nic není známo v posledním zápise v knize z roku 1971, který do knihy učinili ředitel kůru Eduard Muška a oba starší spolku Martin Koukal a Jan Hana. Poznamenávají, že po smrti Štrece, posledního předsedy, se knihy zmocnil mladý student a svévolně do ní zapisoval, dále oznamují, že spolek již nevykazuje žádnou činnost, nemá žádné mladé členy, a ačkoli nebyl oficiálně rozpuštěn, rozhodli se tuto knihu spolu s kovovým razítkem uložit v archivu děkanského kostela.

Bezpochyby existovaly i další písemnosti spolku, mj. to dosvědčuje v pamětní knize Jan Hana, který poznamenává, že po smrti staršího Václava Jakubsche v roce 1931 převzal veškerý majetek spolku, tj. pamětní knihu, spolkovou pečeť, spisy, vkladní knížku spořitelny a listiny nadace Bedřicha Raphaela Bělohradského, jejíž úrok byl literátům každoročně vyplácen z městského důchodu.

Každé literátstvo rovněž nutně vlastnilo notový materiál. Mnohdy to byla velkolepá knihařská umělecká díla. O kancionálu domažlických literátů se zmiňuje Antonín Špelda v Hudebním místopise Domažlicka a odkazuje na svědectví Jana Prokopa Holého, že kancionál českých literátů je dnes uložený v domažlickém muzeu, což mně bohužel pracovníky muzea nebylo potvrzeno. Kancionál je údajně tištěný a obsahuje vpisky mj. zprávu o velkém požáru ve městě na sv. Annu 26. 7. 1747, zaznamenanou pravděpodobně rukou jednoho z členů domažlického hudebního rodu Beranů. (Antonín Špelda: Hudební místopis Domažlicka, Plzeň 1977, s. 11)

Další kancionál, o němž jsme obeznámeni z písemných dokladů (pamětní kniha i. č. 2), napsal a ilustroval jeden z činných členů spolku literátů Václav Jakubsche a daroval jej spolku v roce 1890. Nově svázaný kancionál daroval spolku v roce 1892 rovněž literát Matěj Hotnar. Potvrzením existence kancionálu je i podmínka nadace Bělohradského, totiž zpěv podle kancionálu.

Konečně vůbec nejstarší nalezenou zmínkou o existenci notového materiálu je zároveň dosud nejstarší zmínka o existenci samotného literátského bratrstva. V nejstarší dochované městské knize z fondu Archiv města Domažlice, v knize testamentů z let 1505 – 1548, se nachází testament číslo b X kantora Bernáška z roku 1509, ve kterém kromě jiných majetkových odkazů manželce a dětem odkazuje, pokud by neměl syna, literátům při faře speciálník. (Speciálník je dobový termín a označuje jistý speciální druh repertoáru, který nelze zařadit pod více vyhraněné pojmy jako např. graduál nebo antifonář. Známý je např. Speciálník královéhradecký.)

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Archivní soubor Zpěvácký spolek literátů Domažlice dosud nebyl v archivu zpracováván. Fond je nazván podle posledního názvu spolku, který se považoval za nástupce středověkých literátů.

Vzhledem k tomu, že archivní soubor se skládá pouze ze tří knih, nebyla tato diplomatická kategorie dále členěna. V inventárním seznamu jsou nejprve zařazeny chronologicky dvě pamětní knihy, které neobsahují jen pamětní zápisy, a na konec byla zařazena kniha peněžních příjmů a výdajů. Starší pamětní kniha (i. č. 1) obsahuje zápisy z let 1799 - 1848. V knize byly vloženy 4 listy se zápisy o přijímání nových členů z let 1849 - 1859. Tyto listy byly dříve pravděpodobně z knihy vyřezány, proto byly po restauraci ponechány v obalu spolu s restaurovanou knihou, konzervačním protokolem a fragmenty původní vazby, které nebylo možné při restaurování opětovně použít. Uvedená kniha kromě pamětních záznamů obsahuje zápisy ze schůzí spolku a zápisy o přijímání nových členů. Druhá pamětní kniha (i. č. 2) obsahuje opisy záznamů předchozí knihy z let 1799 - 1858 a od roku 1858 pokračuje dalšími zápisy. Kniha i. č. 2 rovněž obsahuje zápisy o přijímání nových členů (do roku 1946), zápisy ze schůzí spolku z let 1861 - 1946 a účetní záznamy z let 1860 - 1950. Kniha peněžních příjmů a výdajů (i. č. 3) obsahuje zápisy z let 1633 - 1641.

Při inventarizaci nedošlo k vyřazení dokumentů nearchivní povahy. V souladu se zněním zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě v platném znění, byly všechny archiválie archivního souboru Zpěvácký spolek literátů Domažlice zařazeny do I. kategorie. Fyzický stav archivního souboru je v současné době dobrý a nevyžaduje restaurátorské zásahy. Jazykem archivního souboru je čeština.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Archivní fond Zpěvácký spolek literátů Domažlice poskytuje materiál ke studiu dějin literátského bratrstva a posléze zpěváckého spolku. Obě dochované pamětní knihy zahrnují nejen paměti, ale rovněž zápisy o přijímání nových členů, zápisy ze schůzí a rovněž účetní záznamy. Mladší pamětní kniha (i. č. 2) věrně odráží činnost spolku. V období první světové války ustávají zápisy, spolek pak byl z podnětu děkana Nového obnoven v roce 1932, v období druhé světové války se objevují pouze zápisy z valných hromad, až činnost spolku zcela utichá. Z roku 1945 je v pamětní knize zápis s podpisem Msgre Bohumila Staška, který se rovněž v uvedeném roce zúčastnil Vavřínecké pouti.

Rozměrově nevelká, ale obsahově bohatá je kniha peněžních příjmů a výdajů (i. č. 3). Kromě vyčíslení příjmů a výdajů poskytuje informace o majetku literátů, o odkazech literátům, dále informuje o hudebních nástrojích využívaných literáty, o uskutečněných nákupech, které dokládají běžný obchodní styk s cizinou, o pozemkovém majetku. Pozemkový majetek literátů získaný mnohdy darem býval značně roztráštěn po celém městě. O tom svědčí i pojmenování nebo spíše označení dalších polností, v knize se hovoří např. o platu z dědiny ke Smolovu odkázané literátům knězem Matoušem Longoliusem, o dědině ke "Kyčovu jdoucí" aj. Důkladným rozбором by bylo možné zmapovat příjmy literátů z pozemků a způsob jejich obdělávání, pronajímání a získávání peněz z pronajatých polností. Zajímavé je rovněž vyčíslení a především skladba pohoštění na convocati. V účetních záznamech se lze seznámit s existencí a přibližnou podobou korouhve. K doplnění studia dějin literátského bratrstva je potřeba využít archiválie fondu Archiv města Domažlice. Archivní fond Zpěvácký spolek literátů Domažlice se díky knize peněžních příjmů a výdajů z let 1633 - 1641 řadí k těm fondům Státního okresního archivu Domažlice, které obsahují nejstarší zde uložené písemnosti. Písemnosti fondu poskytují především informace ke kulturnímu, církevnímu a spolkovému životu města v uvedeném období.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Ve Státním okresním archivu Domažlice se sídlem v Horšovském Týně archivní soubor uspořádala, inventární seznam zhotovila a úvod k němu napsala Radka Kinkorová.

Horšovský Týn 23.3.2010

Radka Kinkorová

Seznam použitých pramenů a literatury

Literatura:

Konrád Karel. Dějiny posvátného zpěvu staročeského od 15. věku do zrušení literátských bratrstev. Praha: Cyrilometodějské nakladatelství, 1893.

Kopečková Jana. Předbělohorská kniha kšaftů města Domažlic. *Západočeský sborník historický*, 2000, roč. 6, s. 117 - 144.

Mikulec Jiří. Barokní náboženská bratrstva v Čechách. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2000.

Pátková Hana. Bratrstvie ke cti božie. Poznámky ke kultovní činnosti bratrstev a cechů ve středověkých Čechách. Praha: KLP - Koniasch Latin Press, 2000.

Tadra Ferdinand. Heslo: Literáti. Ottův slovník naučný : Ilustrovaná encyklopedie obecných znalostí. Praha : J. Otto, 1888-1909. 16. sv. s. 147 - 151

Špelda Antonín. Hudební místopis Domažlicka. Plzeň, 1977.

Prameny:

Archiv města Domažlice, Kniha testamentů, 1505 - 1548, pův sig. E 1

Archiv města Domažlice, Kniha testamentů, 1568 - 1771, pův. sign. E 2

Archiv města Domažlice, Radní manuál, 1667 - 1674, pův. sign. E 3

Archiv města Domažlice, Radní manuál, 1695 - 1700, pův sign. A 3

Archiv města Domažlice, Radní protokol, 1788, pův. sign. A 13

Seznam použitých zkratk

AM	archiv města
AP	archivní pomůcka
EL	evidenční list
i. č.	inventární číslo
míš.	míšenské
NAD	národní archivní dědictví
pův.	původní
ř. z.	říšský zákoník

Inventární seznam

Inv. č.	Signatura	Obsah	Časový rozsah	Číslo ev. j.
---------	-----------	-------	---------------	--------------

I. Knihy

1		Pamětní kniha, zápisy ze schůzí, kniha přijímání nových členů (přijímání nových členů na volných listech, pravděpodobně vyříznutých z vazby, 1849 - 1858) Česky, 34,5 x 22,5 cm, vazba celousňová	1799 - 1858	K 1
2		Pamětní kniha, kniha přijímání nových členů, kniha příjmů a vydání (1860 - 1950), zápisy ze schůzí (1861 - 1945) Česky, 40 x 26 cm, vazba z lepenky a papíru, usňový hřbet	(1799) 1858 - 1971	K 2
3		Kniha příjmů a vydání (Počet příjmů a vydání peněžitého bratrstvu literátskýmu náležející vztahující se od léta 1633 6. novembris až do léta 1641 24. decembris ode mne Adama Lounskýho) Česky, 20 x 16,5 cm, papírová vazba	1633 - 1641	K 3

Název archivní pomůcky: Zpěvácký spolek literátů Domažlice
Značka fondu: ZSL Domažlice
Časový rozsah: 1633 - 1971
Počet evidenčních jednotek: 3 (3 knihy)
Počet inventárních jednotek: 3
Rozsah v bm: 0,1 (0,1 bm knih)
Stav ke dni: 23. 3. 2010
Zpracovatel(é) archivního souboru: Mgr. Radka Kinkorová
Zpracovatel(é) archivní pomůcky: Mgr. Radka Kinkorová
Počet stran: 13
Počet exemplářů: 4
Schválil: Mgr. Radka Kinkorová
dne 23.3.2010 - č.j. SOAP/010 -0274/2010